

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.768 van 7 juli 2026
in de zaak A. 248.211/VII-43.260**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrepen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 21 mei 2026, strekt tot de cassatie van arrest nr. 345.004 van 20 april 2026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 9 juni 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. In zoverre de verzoeksters een schending aanvoeren van de artikelen 9 en 10 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), zetten zij niet uiteen op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

2. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en leiden aldus tot een gemis aan motivering.

Voor wat de “uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie” betreft waarop de verzoeksters zich beroepen, motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest:

“[...]Verzoeksters voeren in wezen aan dat zij een recht om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten kunnen ontlenen aan het feit dat hun ouders het recht hebben om hun minderjarige broer te vervoegen. Zij houden voor dat wanneer hun vader gebruik maakt van dit recht en in België gaat wonen zij in Afghanistan niet langer zullen beschikken over een mannelijke begeleider (een ‘*mahram*’) terwijl dit in dat land vereist is.

Uit de informatie die de partijen aan de Raad overmaakten blijkt niet dat de visumaanvraag van verzoeksters’ ouders werd ingewilligd. Verzoeksters stellen dat dit pas kan indien er een positief resultaat van een DNA-test is en verweerder geeft aan dat hun ouders een weigeringsbeslissing hebben ontvangen. Verzoeksters lijken zich dus, nu niet blijkt dat reeds werd vastgesteld dat in hoofde van hun vader een recht op verblijf in het Rijk bestaat, te beroepen op een hypothese en niet op een werkelijk bestaande situatie. Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat verzoeksters in ieder geval niet aannemelijk maken dat enkel hun vader de rol van ‘*mahram*’ op zich kan nemen, waardoor zij, in het geval een visum zou worden toegestaan aan hun vader en deze man effectief zou besluiten, zonder hen, naar België af te reizen, in een situatie zouden terechtkomen waarbij zij bepaalde regels niet meer kunnen respecteren en dreigen te worden bestraft. Tal van verwanten (grootvader, oom, grootoom, ...) kunnen immers de rol van ‘*mahram*’ opnemen. Er kan ook niet zo maar worden aangenomen dat verzoeksters vader het initiatief zou nemen om naar België te reizen, om een intussen meerderjarige zoon te vervoegen, indien hij werkelijk als enige als ‘*mahram*’ voor zijn dochters zou kunnen optreden. Het staat dus geenszins vast dat verzoeksters in Afghanistan niet over verwanten die als ‘*mahram*’ kunnen optreden beschikken. Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat verzoeksters dusdanig afhankelijk zijn van hun vader, of ruimer hun ouders, dat de weigering om hen een visum toe te kennen het recht op gezinshereniging van deze ouders – voor zover al zou worden vastgesteld dat dit *in casu* bestaat – in het gedrang zou brengen. Een ‘uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie’, zoals bedoeld in het arrest C-560/20 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 30 januari 2024 kan niet worden vastgesteld.”

Met deze overwegingen geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk weer waarom hij oordeelt dat te dezen de voorgehouden “uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie”, zoals bedoeld in het arrest van het Hof van Justitie

van de Europese Unie (GK) van 30 januari 2025 in de zaak C-560/20 *C.R. e.a. tegen Oostenrijk* niet kan worden vastgesteld. Waar de verzoeksters niettemin laten gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de bovenstaande beoordeling slechts één van de vier elementen betreft waarop zij zich steunen om een “uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie” aan te tonen, bevat het bestreden arrest nog volgende overwegingen:

“De toelichting van verzoeksters, met verwijzing naar het arrest C-608/22 van het Hof van Justitie van 4 oktober 2024, dat de situatie van de vrouwen in Afghanistan dusdanig is dat kan worden geoordeeld dat zij, wegens hun geslacht, worden vervolgd, laat op zich niet toe te concluderen dat verweerder niet vermocht een visum met het oog op het vervoegen van een verwant in België of om humanitaire redenen te weigeren. De door verzoeksters aangevoerde bepalingen houden geen verplichting in voor verweerder om ten aanzien van hen beschermingsmaatregelen te nemen. Er moet in dit verband worden benadrukt dat artikel 1 van het EVRM uitdrukkelijk bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen (cf. EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 *Al-Skeini e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 130).

Waar verzoeksters aanvoeren dat zij zelf van oordeel zijn dat, gelet op de wijze waarop alle vrouwen in Afghanistan worden behandeld, er humanitaire omstandigheden zijn die verweerder er hadden dienen toe te brengen hen een visum af te leveren, kan het volstaan te duiden dat zij hiermee niet aantonen dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan door de bestreden beslissingen te nemen. Er moet hierbij worden herhaald dat op verweerder geen algemene verplichting rust om een verblijf toe te staan aan in het buitenland verblijvende vreemdelingen van wie de levensomstandigheden veel minder gunstig zijn dan deze van personen die in België verblijven.

Verzoeksters’ standpunt dat uit allerhande bronnenmateriaal blijkt dat vrouwen in Afghanistan worden geconfronteerd met tal van restricties, waardoor er ernstige beperkingen zijn om een eigen leven uit te bouwen en economisch gezien te overleven, en dat alle vrouwen, ongeacht hun individuele situatie, met genderapartheid worden geconfronteerd leidt ook niet tot het besluit dat verweerder, die er terecht op wees dat het aan verzoeksters toekwam om hun aanvraag te onderbouwen met de nodige bewijsstukken, enig door hen bij hun aanvraag gevoegd gegeven over het hoofd heeft gezien. Verweerder heeft aangegeven dat hij er zich bewust van is dat vrouwen in Afghanistan in bepaalde contexten beperkingen ondervinden, maar dat dit voor hem geen reden is om verzoeksters een visum om humanitaire redenen toe te kennen. Hij heeft hierbij benadrukt dat verzoeksters geen duidelijkheid verschaffen omtrent hun achtergrond en hiermee aangegeven dat hij niet beschikt over elementen waaruit hij zou kunnen afleiden dat zij zich in een uitzonderlijke of minder gunstige situatie dan andere vrouwen bevinden, waardoor toch humanitaire redenen zouden dienen te worden weerhouden. In zoverre verzoeksters nogmaals stellen dat in hun geval rekening moet worden gehouden met het gegeven dat zij zonder mannelijke begeleider zullen vallen, kan het volstaan te verwijzen naar wat hieromtrent hoger reeds werd vastgesteld. Verzoeksters houden verder voor dat zij tot een etnische minderheid behoren, maar tonen niet aan dat verweerdere overweging, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat er geen aanwijzingen zijn dat Hazara’s systematisch worden vervolgd en dat niet blijkt dat verzoeksters echt worden gevisieerd incorrect is. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeksters tal van officiële documenten konden krijgen – hetgeen de medewerking van de door de taliban gecontroleerde overheidsdiensten impliceert – en dat verweerder er terecht op wees dat zij zonder problemen de grens tussen Pakistan en Afghanistan konden overschrijden. Verweerder heeft ook opgemerkt dat er sedert 2021

een significante daling is van het willekeurig geweld in Afghanistan en dat er geen grote gerichte aanvallen meer zijn op Hazara's sedert september 2023. Verweerder heeft tevens overwogen dat niet kan worden vastgesteld dat verzoeksters op basis van het werk van hun vader werden gevisieerd. Er kan, op basis van de aan de Raad voorgelegde stukken, niet worden vastgesteld dat verweerder enig door verzoeksters aangebracht stuk niet deugdelijk heeft beoordeeld en is tekortgekomen aan het onderzoek naar 'de bewijskracht of plausibiliteit' van de aangebrachte bewijsstukken of dat er sprake is van een miskenning van het standpunt dat het Hof van Justitie innam in het arrest van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17."

Daargelaten de vraag of deze motieven de strekking van het bestreden arrest kunnen hebben beïnvloed, erkennen de verzoeksters wel dat het bestreden arrest deze motieven bevat waar zij stellen dat "[d]e rechter in Vreemdelingenzaken [...] verder in het arrest wel motieven op[neemt] over het feit dat [verzoeksters] tot een etnische en culturele minderheid beho[ren], en het voormalige werk van hun vader". Dat deze motieven in het bestreden arrest worden weergegeven na de vaststelling dat te dezen geen "uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie" bestaat, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste wordt dan ook niet aangetoond.

3. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De verzoeksters worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeven juli tweeduizend zesentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams